In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

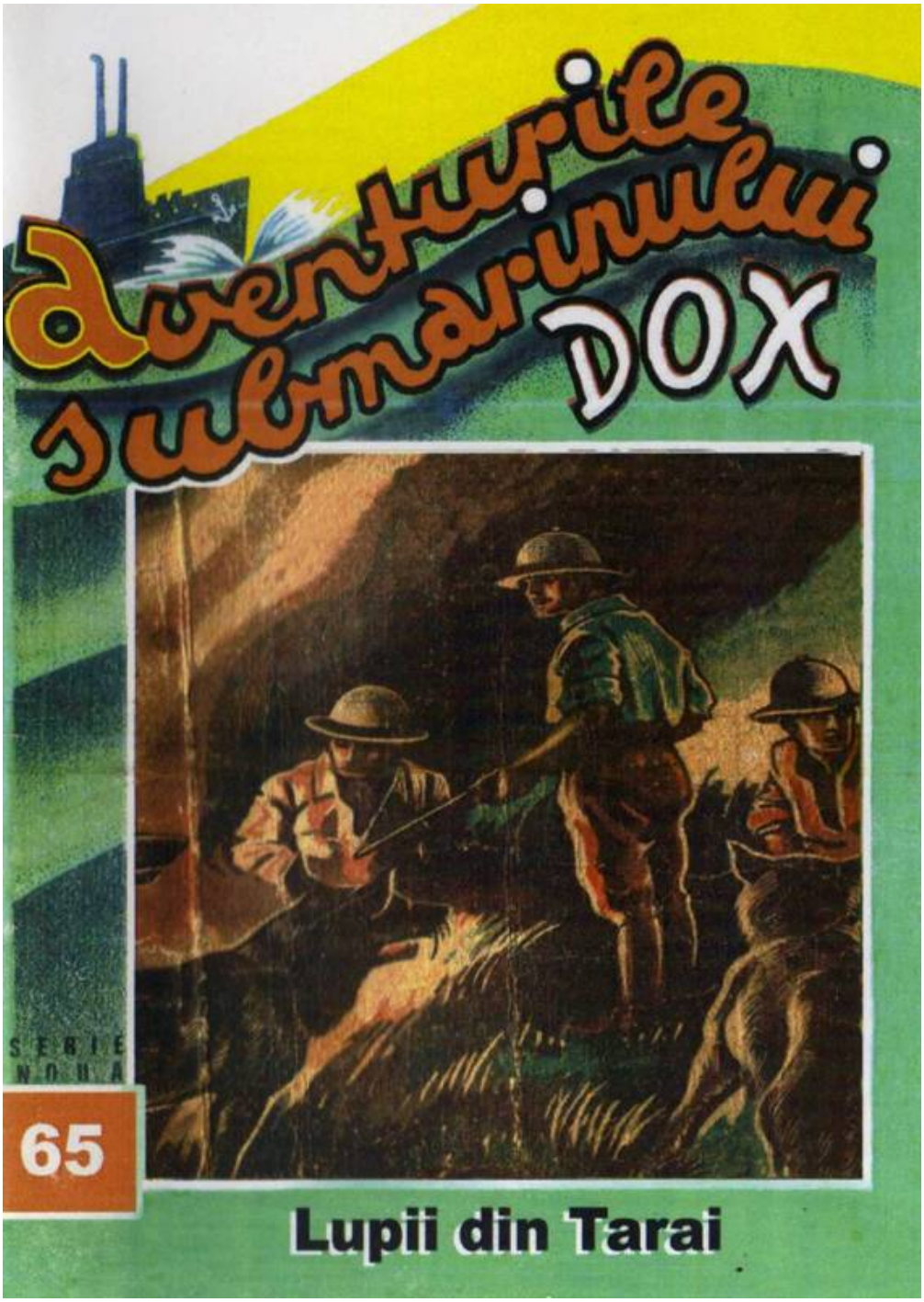
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
65
Lupii din Tarai

AVENTURILE SUMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 65.

„LUPII DIN TARAI”.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
SPRE NEPAL.

VITEJII MARINARI AI „DOX”-ULUI se retraseră prin cabinele lor, în vreme ce submarinul îşi urma drumul spre „Insula odihnei”.

Prietenia dintre doctorul Bertram şi George era din ce în ce mai strânsă, căci cei doi camarazi erau însufleţiţi de aceleaşi idealuri şi tânărul avea în savantul medic un profesor de la care învăţa multe lucruri interesante şi folositoare.

După aventura cu mumiile, în vreme ce „Dox”-ul plutea în larg, îndreptându-se spre „Insula odihnei”, doctorul şi George se închiseră în cabinetul cu raritǎţi, unde mai cercetară câtva timp împreună documentul acela vechi. Apoi, plictisiţi oarecum de munca aceasta migăloasă, tânărul rugă pe doctor să urmeze cu povestirea aventurilor sale din tinereţe, care îl interesau atât de mult.

Bertram se supuse şi în liniştea cabinetului plin cu obiecte de preţ, începu, vesel şi neobosit, ca întotdeauna:

«— Coborârăm din tren la Bettia, ultima staţie înainte de graniţa Nepalului. Trupa noastră îşi micşorase efectivul. Lordul Hagerstony şi cei doi servitori ai săi fură nevoiţi să ne părăsească din pricina rănilor lor. Apoi păţania viteazului lord, când fusese spânzurat deasupra lacului cu peştii aceia

fioroşi (Vezi vol. 62.. Aventurile echipajului „Dox”) avusese o înrâurire atât de puternică asupra lui, încât se hotărî să se înapoieze pentru câtva timp în Anglia, unde avea numeroase proprietăţi. Iar Brough, detectivul secret din slujba poliţiei engleze, terminându-şi misiunea prin regăsirea prinţesei răpite, se întoarse la Bombay.

În schimb, căpătarăm un nou tovarăş: profesorul Thomas Stendrup, care trăise cincisprezece ani în templul misterios, după ce dispăruseră acolo soţia şi fiica sa. El ne rugase să pornim în căutarea celor două dispărute şi cu toate că întreprinderea aceasta părea aproape fără sorţi de izbândă, i-am făgăduit, totuşi, ajutorul nostru, căci ne atrăgea şi pe noi Nepalul, ţara aceasta plină încă de mistere.

Şi-apoi, nădăjduiam ca în orăşelul Parsa din apropierea graniţei, vom putea afla ceva, căci fostul servitor al lui Stendrup, cu numele de Thassa, care dispăruse cu soţia şi copiliţa profesorului, era de loc din Parsa. Marian fusese încă de la început de părere că acest Thassa nu era străin de dispariţia aceasta misterioasă.

Ca pretutindeni, ivirea noastră în orăşelul Bettia bătu la ochi şi mai ales Pongo, cu făptura lui uriaşă şi chipul dezgustător la vedere. N-aveam interes să rămânem mult acolo, de aceea ne urcarăm îndată într-o trăsură şi pornirăm spre poliţie.

Mulţumită trecerii mari de care se bucura pretutindeni lordul Hagerstony care ne dăduse cele mai bune scrisori de recomandare, ne asigurarăm sprijinul şi ocrotirea autorităţilor. Deocamdată, însă, n-aveam nevoie decât de un sfat.

În camera de gardă furam nevoiţi să aşteptăm câtva timp şi un slujbaş duse şefului o scrisoare închisă pe care i-o dădu Marian. Ceilalţi poliţişti din încăpere aruncau mereu priviri speriate spre Pongo al nostru, care făcea nişte mutre… Doamne, Doamne!

După câtva timp, omul veni îndărăt şi ne pofti politicos să-l urmăm. Maiorul Vander, un bărbat înalt şi slăbănog, ne întâmpină foarte prietenos.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, domnilor, zise el cu un zâmbet binevoitor. Ştiu că aţi trecut prin multe întâmplări în viaţă. Vreţi să căutaţi acum aventuri asemănătoare şi prin ţinutul nostru?

Ne strânse mâna fiecăruia în parte, chiar şi lui Pongo, pe care-l măsură cu o privire de admiraţie.

— Nu – răspunse Marian, râzând – vrem numai să vizităm Nepalul. Şi pentru asta am dori sfatul d-voastră, domnule

maior. Ca să intrăm în ţara aceasta avem nevoie de paşaport sau numai de o autorizaţie?

— E de-ajuns dacă vă voi da o recomandaţie către curtea princiară din Katmanda, răspunse maiorul. Îmi daţi voie să vă întreb dacă doriţi să vizitaţi ţara cu un scop anumit?

— Da, tovarăşul nostru aci de faţă, profesorul Stendrup, îşi caută soţia şi copila dispărute de cincisprezece ani.

Vander se uită cu mirare la profesor, iar acesta istorisi în cuvinte simple povestea sa.

— Care vasăzică spre Parsa vreţi să mergeţi, zise şeful poliţiei, îngândurat. Atunci îmi daţi voie să vă spun că acolo aţi putea întâmpina aventuri după placul dumneavoastră. Căci Tarai-ul, fâşia aceea de pământ grozavă şi bogată în ape de la sudul Nepal-ului, e în prada unei mari nelinişti de câteva săptămâni încoace. Oamenii sunt atacaţi şi jefuiţi, unii dispar fără urmă şi până acum poliţia Nepal-ului n-a putut face lumină în cazurile acestea. E drept că la poliţiştii băştinaşi superstiţia joaca un rol foarte mare…

— Superstiţia? întrebă Marian, interesat.

— E vreo taină legată de aceste tâlhării?

Maiorul râse cam în silă.

— Da, domnilor – răspunse el – e la mijloc şi puţină superstiţie. Victimele care au izbutit să scape, povestesc că au fost urmărite de o haită, de lupi. Dar la nici unul nu s-au văzut muşcături şi cu toate astea declaraţiile lor nu pot fi puse la îndoială. Pe aici nu se vorbeşte decât de „lupii din Tarai”.

Marian clătină capul, apoi zise:

— Lupul indian nu poate să fi ajuns atât de departe spre Nord, aşa că nu prea cred în zvonurile astea.

— Nici eu, domnule Farrow, deşi toate victimele au spus la fel. Sunt încredinţat, însă, domnilor, că d-voastră nu veţi cădea victime acestor lupi. Voi scrie acum recomandaţia pentru curtea princiară şi sunt sigur că Birna Sahi, prinţul şi fiul său Bahdur vor fi foarte bucuroşi să vă cunoască.

Aşternu câteva rânduri pe o coală de hârtie şi înmânându-ne adăugă:

— Poftim, asta e de-ajuns.

— Vă mulţumesc călduros, domnule maior, răspunse Marian. Nădăjduiesc că vom isprăvi repede cu ceea ce ne duce la Pansa, apoi ne vom înapoia aci. Aventurile prin care am trecut în ultimul timp ne-au împiedecat să ne vedem de ceea ce ne-am pus în gând la început, adică să prindem animale. Şi când te gândeşti că avem o comandă de rinoceri, în special pentru un rinocer cuirasat.

— Da, da, am auzit de asta, zise maiorul, cu interes. Aţi văzut totuşi unul din animalele acestea misterioase, înainte de a fi fost atacaţi de Bataşi.

— Foarte adevărat şi de atunci a început lanţul aventurilor noastre. Trebuie însă neapărat să ne mai ducem odată în Sumatra.

— Ah, v-aş însoţi şi eu cu dragă inimă. Dacă o mai amânaţi pentru o lună, cer un concediu mai lung. Mă interesez şi eu foarte mult de zoologie, căci sunt un pătimaş vânător de fiare sălbatice.

— Vom mai sta de vorbă în privinţa asta, domnule maior. Deocamdată trebuie să încercăm să-i venim în ajutor domnului profesor.

— Vă doresc izbândă, domnilor.

Ne despărţirăm de amabilul maior şi când furăm în stradă, Marian zise:

— Să rămânem în orăşelul acesta cât mai puţin cu putinţă. În primul rând trebuie să ne cumpărăm conserve, ca să avem cu ce trăi, fără să vânăm, cel puţin o săptămână. Aceşti „lupi din Tarai" ne cam încurcă socotelile, căci în cercetările ce vom porni acum va trebui să fim mereu cu ochii-n patru să nu ne întâlnim cu ei.

— Colo peste drum vom găsi ce căutăm, zisei eu şi arătai spre o prăvălie mai mare.

— Da, să trecem strada.

Eram cei dintâi muşterii ai negustorul Johnson, un bărbat scund şi uscăţiv, ne servi chiar el singur. Furăm surprinşi cât de bine aprovizionată era prăvălia lui şi la întrebarea noastră ne răspunse că de aici pornesc adesea partide de vânătoare spre Tarai şi oamenii se aprovizionează de la el.

— Şi acum, când s-ou ivit „lupii din Tarai"? întrebă Marian, râzând.

Fără să vreau privii spre negustor şi-l văzui închizând ochii în chip ciudat. Aruncă apoi o privire pătrunzătoare asupra prietenului meu şi întrebă:

— „Lupii din Tarai"? Ce vreţi să înţelegeţi cu asta?

— Hm… am auzit că în săptămânile din urmă s-au întâmplat multe atacuri, în care e vorba şi de lupii aceştia. D-ta, ca localnic, n-ai auzit încă nimic de aşa ceva?

— Ba am auzit, zâmbi Johnson, dar n-am prea luat în seamă aceste zvonuri. Unor astfel de basme nu trebuie să le dai crezare. Băştinaşii au obiceiul să ia drept aievea ceea ce au visat, poate.

— Ei, da şi eu socot că e o prostie – încuviinţă Marian.

— Cel puţin cred că nu s-a întâmplat nimic până acum vreunor vânători europeni?

Negustorul îl fulgeră iar cu privirea pe Marian apoi răspunse:

— Nu, despre aşa ceva n-am auzit niciodată. De fapt întotdeauna vânătorii aceştia voiau străbată Nepalul, fără să se înapoieze aici. N-am mai auzit apoi nimic de dânşii.

— Cu noi se va întâmpla acelaşi lucru, zise Marian într-o doară.

— Aşa, acum am cumpărat ce aveam nevoie. Poftim plata.

Johnson luă banii zâmbind şi-i puse în buzunar. Mie nu-mi plăcu deloc mutra lui. În clipa aceea semăna cu o vulpe vicleană. Şi când ne conduse cu plecăciuni până la uşă, simţii o antipatie atât de puternică împotriva lui, încât mă făcui că nici nu văd mâna ce mi-o întinse.

— Scârbos om, zise Marian când pornirăm în jos pe strada principală a orăşelului.

— Aveam impresia că ştie mai mult decât vrea să spună, despre „lupii din Tarai”. Nu m-ar mira deloc dacă vom face şi noi cunoştinţă mai de aproape cu fiarele alea misterioase.

Numai că nu vor fi lupi – răspunsei eu – căci, după cum spuneai tu mai adineaori, aceştia nu ajung atât de sus spre Nord.

— În sfârşit, vom vedea noi, răspunse Marian. Acum trebuie să pornim la drum vârtos. Aş vrea ca în noaptea asta că ne şi aşezăm tabăra în apropiere de Parsa.

— Atunci ar trebui să ne zorim, nu glumă, zisei eu, căci sunt peste şaptezeci de kilometri.

— Aşa e, chiar atâta au vom face, dar s-apucăm măcar să trecem hotarul. Dacă avem noroc, mai facem cunoştinţă încă azi cu lupii ăia.

— Asta numeşti d-ta noroc? întrebă profesorul.

— Eu aş zice că mai mare noroc ar fi să nu dăm ochi cu ei.

— Ba nu, căci atunci am fi mereu ameninţaţi de ei şi poate în clipele cele mai nepotrivite.

Tot vorbind, ieşirăm din orăşel şi apucarăm pe şoseaua ce mergea spre Nord. Întorcându-mă odată întâmplător, mi se păru că zăresc o făptură care venea în urma noastră la mare depărtare. Când mă oprii locului, umbra pieri undeva pe câmp.

— Ce s-a întâmplat, Robert? întrebă prietenul meu.

— Mi se pare că suntem urmăriţi, răspunsei eu. Omul dindărătul nostru n-ar fi trebuit să se ascundă în câmp atunci când m-am oprit.

— O fi fost un ţăran care are treabă la ogor, îşi dădu cu părerea profesorul.

— Nu, acum nu e timpul pentru munca pământului, zise Marian. Recolta de bumbac e gata abia peste vreo şase săptămâni. Să mergem liniştiţi înainte şi vom descoperi noi îndată dacă suntem urmăriţi sau nu. Din când în când mă voi întoarce pe neaşteptate.

Pornirăm de zor înainte. Marian, care sa aşezase în frunte, se întorcea din vreme în vreme, iar noi îl acopeream ca să nu fie văzut de presupusul urmăritor.

— Pare totuşi să fie un ţăran care îşi vede de drumul lui – zise el în cele din urmă – căci dacă ar fi fost un urmăritor nu se putea să nu-l fi văzut.

— Numai dacă nu s-o fi pitit pe marginea câmpului, îndărătul arbuştilor de bumbac, zisei eu.

— Orice ai spune, mie nu-mi iese din cap că omul acesta ne urmăreşte.

— Şi pentru ce anume? întrebă profesorul.

— Cine să aibă vreun interes în expediţia noastră?

— Cine? Negustorul Johnson, răspunsei cu hotărâre.

— Eu n-am nici un fel de încredere în omul acesta. Şi sunt încredinţat că ştie mai mult decât spunea despre „Lupii din Tarai”.

— Toate bune, dar care e pricina? întrebă mai departe profesorul.

— Asta trebuie s-o aflăm, răspunse Marian. Bănuiesc eu ceva, dar deocamdată e mai bine să tac.

— Ce-ar fi să aşteptăm aici? propusei eu.

— O jumătate de oră mai mult sau mai puţin n-are importanţă şi ne-am putea încredinţa dacă suntem urmării sau nu.

— Putem face asta, hotărî Marian. Şoseaua face colo o cotitură, pe după care ne putem piti în câmpie.

— Şi daca urmăritorul vine într-adevăr? întrebă Stendrup.

— ÎI lăsăm s-o ia înainte şi-l urmărim noi pe el. A, uite ici la dreapta copăceii sunt atât de deşi încât ne putem ascunde de minune.

Cu multă băgare de seamă ne furişarăm printre arbuşti şi ne ghemuirăm la pământ. Nu puteam fi văzuţi dinspre şosea, în schimb puteam vedea printre copăcel pe oricine ar fi trecut prin faţa noastră. Prea plăcută nu era însă şederea noastră acolo, căci eram ameninţaţi de tigri şi şerpi veninoşi.

Deodată, Marian mă ghionti uşor şi arătă cu capul spre şosea. Trecea pe acolo, cu paşi furişaţi, un indian înalt. Chipul îi era aproape frumos, îndrăzneţ, dar expresia ochilor

săi negri, care azvârleau fulgere de jur împrejur, era fioroasă. Omul acesta ar fi putut fi un duşman foarte primejdios.

Privirile sale alunecară cu multa băgare de seamă deasupra tufelor îndărătul cărora ne ascunseserăm noi, încât credeam că ne-a şi descoperit. Când îi văzui însă depărtându-se, socotii primejdia trecută. Se petrecu însă atunci ceva neaşteptat.

Profesorul Stendrup sări deodată în sus şi-şi făcu loc printre tufe, ieşind în şosea. Alergă repede spre indian, care duse mina fulgerător la pumnalul ce-l purta în brâu. Dar Stendrup strigă plin de bucurie:

— Thassa, Thassa, unde e soţia mea, unde e copilul meu?

Indianul tresări, înspăimântat. Aruncă apoi o privire cercetătoare asupra chipului agitat al profesorului care-l apucase de braţ, se liberă cu o smucitură şi zise liniştit, într-o englezească fără cusur:

— Iartă-mă, domnule, nu te cunosc. Nici nu mă numesc Thassa, ci Rukoo.

— Bine, Thassa, pentru ce mă minţi? strigă profesorul..

— Sau crezi poate că nu te recunosc? Unde ai lăsat pe soţia şi pe copilul meu?

— Îmi pare rău, domnule – răspunse indianul, calm, însă cu ochi străpungători – dar repet că nu te cunosc.

— Va să zică tăgăduieşti că ai fost servitorul meu acum cincisprezece ani? Că ai dispărut brusc cu soţia şi copila mea?

Indianul îşi luă o mutră mândră:

— E drept că aveam odată un frate cu numele de Thassa, care s-a înjosit primind să slujească pe nişte europeni. Dar eu nu mai ştiu de el.

— Ba nu – strigă Stendrup, necăjit – nu poate să existe o astfel de asemănare. Tu eşti Thassa şi faptul că încerci şi tăgăduieşti, îmi da de înţeles că ştii unde se află Inge şi Charlotte, soţia şi fiica mea. Domnilor, veniţi-mi în ajutor, vă rog! Omul acesta trebuie sa vorbească!

Spunând aceste cuvinte, se-ntoarse spre tufele îndărătul cărora ne aflam noi, aşa că furăm nevoiţi să ne ridicăm. Marian şopti repede credinciosului nostru Negru:

— Pongo, tu rămâi aici! Ne vei urma dacă vom porni mai departe cu omul acela!

— Bine, Masser, Pongo aşa face.

Ieşirăm apoi în şosea şi Marian zise calm:

— Domnule profesor, există doar – mai cu seamă între fraţi gemeni – asemănări uimitoare. Poate însă că Rukoo ştie unde se află fratele său Thassa.

— Nu, domnule, nu ştiu. După cum spuneam, sunt ani de zile de când n-am mai aflat nimic de el. Şi acum vă rog să mă lăsaţi să plec.

Salută scurt şi porni repede mai departe. Marian privi lung după el şi zise în şoaptă:

— Domnule profesor, sunt şi eu încredinţat că, ăsta e mult-căutatul Thassa. Încăpăţânarea cu care neagă e o dovadă ca ştie unde se află soţia şi fetiţa d-tale. Nu trebuie să-l pierdem din ochi cu nici un preţ. Pongo al nostru ne va urma neobservat. E bine să avem o acoperire în spate. Dacă ni se va întâmpla ceva, să nu ne dăm de gol că-l ştim pe Pongo în urma noastră. Staţi să mă duc să-i spun.

Marian se făcu iar nevăzut între tufe, de unde se întoarse după câteva clipe şi zise:

— La drum! Nu trebuie să-l lăsăm pe Thassa ăla să ne-o ia prea mult înainte.

Băgarăm însă repede de seamă, că indianul, care n-avea bagaje ca noi, o luase repede la picior. Abia ne puteam ţine după el şi profesorul începu curând să gâfâie.

— Trebuie să ne ţinem bine – strigă Marian – gândeşte-te la soţia şi la fiica d-tale, domnule profesor. Să nu-l pierdem din ochi pe Thassa!

— Luaţi-o d-voastră înainte – gemu profesorul – vă voi ajunge eu când veţi fi ridicat undeva vreo tabără pentru noapte. Nu pot alerga atât de repede.

— Robert, rămâi atunci şi tu cu profesorul, hotărî Marian.

— N-aş vrea cu nici un chip să-l las singur. Prea mare nu va fi distanţa între noi, căci nu prea cred ca indianul să alerge mereu aşa. Dacă va fi să ne abatem din drum, voi însemna locul cu crenguţe verzi.

Nu-mi mai lăsă timp să răspund şi porni şi mai repede. De voie, de nevoie, rămăsei cu profesorul, care îşi domoli pasul. Asta nu dură însă mult, căci după câteva minute zise:

— Acum să mergem mai repede, căci mă simt mult mai întărit. Şi dorul după cei ce-mi sunt atât de dragi, îmi dă puteri noii.

II.
SE ARATA „LUPII”

PPROFESORUL PORNI ATÂT DE REPEDE, încât aproape că nu mai puteam ţine pas cu el. Îi văzui adesea întorcându-se spre mine şi de fiecare dată clătina capul. Căuta să-l descopere pe Pongo, ceea ce însă nu izbutea. Dar

eu eram ferm încredinţat că uriaşul Negru era pe aproape şi nu ne pierdea din ochi.

După vreo jumătate de oră de mers forţat, zărirăm în sfârşit pe Marian care păşea înaintea noastră. După alte zece minute îl ajunserăm.

— Thassa sau Rukoo – cum se numeşte acum – e cu puţin înaintea noastră – zise el – şi merge acum foarte încet. A, l-ai văzut?

Trecuserăm de o cotitură a drumului şi la vreo sută de metri depărtare, făptura înaltă a indianului tocmai pierea pe după altă cotitură. Marian porni ceva mai repejor şi când ajunse la cotitură iscodi cu băgare de seamă, apoi ne făcu semn.

Aici începea pădurea care acoperă mari întinderi de pământ în Tarai. Drumul ducea câţiva kilometri drept înainte şi Marian şopti:

— Să mergem pe delături, pe sub copaci. Thassa nu trebuie să observe imediat că-l urmărim, deşi cred că bănuieşte. Altminteri s-ar fi întors măcar odată, fără doar şi poate. Şi asta mă pune pe gânduri. Mă tem că vrea să ne atragă într-o cursă.

— Sau să încerce să ne scape prin întuneric, zisei eu. Ori crezi că va aprinde un foc?

— O va face din pricina tigrilor – răspunse prietenul meu – dacă nu cumva are pe aici o ascunzătoare sigură.

— Mă îndoiesc. Cred însă că vom ajunge curând la graniţă şi prin asta în ţinutul lupilor. Sunt curios să dau ochi cu ei.

Ţinurăm drumul la adăpostul copacilor; numai Marian se apleca din când în când în afară ca să se uite după indian. De fiecare dată dădea din cap în semn că cel urmărit se află încă înaintea noastră.

Tot mergând, lăsarăm în urmă hotarul Nepalului. Observarăm asta şi după vegetaţia pădurii, care devenea tot mai deasă.

Vremea prânzului trecuse de mult şi Thassa tot nu-şi îngăduia răgaz. Îmbucarăm ceva în grabă, fără să ne oprim din mers.

Deodată, la dreapta noastră, în pădure răsună un ţipăt ascuţit de pasăre.

— Când păunul ţipa, tigrul nu e departe, zise Marian şi luă puşca din spate.

Îi urmai pilda, numai Stendrup rămase liniştit. Se gândea probabil la tigrul său îmblânzit şi nu ţinea seamă că sunt alţii care trăiesc în stare de sălbăticie. Sau poate că se bizuia în totul pe noi. Într-o privinţă asta era cât se poate de bine, căci

un puşcaş prost nu poate decât să strice la o vânătoare de tigri.

Ne văzurăm siliţi să ieşim în sosea, căci sub copaci era prea primejdios. Păunul obişnuieşte să ţipe când simte un tigru care se furişează şi de multe ori strică socotelile fiarei prin semnalul de alarmă ce-l dă.

Lasă-i pe seama lui Marian să nu slăbească din ochi pe indian, iar eu priveam cu atenţiune spre copacii din dreapta. Erau vreo douăzeci de metri până acolo şi aş fi putut trage fără greş dacă s-ar fi arătat cumva „stăpânul Junglei".

Iarăşi ţipă un păun, de data asta cu mult mai aproape. Se părea că-l însoţeşte pe tigru în plimbarea sa, pentru a-i preveni pe cei ameninţaţi de el. Deodată mă izbii de Marian, care se oprise brusc.

— Ce s-a întâmplat? întrebai încet.

— S-a oprit şi Thassa – răspunse el.

— Dar nu se-ntoarce. A, uite că merge mai departe, înainte! Fiţi cu băgare de seamă dacă se iveşte vreun tigrul.

— Asta e de la sine înţe…

N-apucai să-mi termin vorba şi holbai ochii spre copaci, unde se iviseră pe nesimţite animale.

„Lupi", fu primul meu gând. Fiarele, de un cenuşiu bătând în cafeniu, înalte de peste un metru, şapte la număr, stăteau nemişcate şi se holbau la noi. Mă oprisem imediat, deasemenea şi Marian, care atunci când îmi rupse vorba ştiuse îndată că se petrecuse ceva neobişnuit.

Lupii păreau că stau la gânduri dacă să ne atace sau nu. Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Fireşte, am fi putut împuşca lesne aceste şapte dihănii, înainte de a se apropia de noi, dar poate că erau numai înaintaşii unei haite numeroase căreia nu l-ar li fost greu să ne sfâşie cât ai clipi din ochi.

— Nu trage! îmi şopti Marian în aceeaşi clipă.

Avusese, deci, acelaşi gând. Fiarele ne priveau mereu. Trăiam clipe îngrozitoare, Pe de altă parte, nu ne mai puteam ocupa de Thassa, care în vremea asta ar fi putut lesne să dispară.

Atunci, cel mai mare dintre lupi îşi întoarse capul, ca şi cum ar fi vrut să şoptească ceva tovarăşilor săi, se-ntoarse şi pieri fără zgomot în pădure. Celelalte şase fiare se luară după el. Răsuflarăm uşuraţi.

— Aşa dar, tot e adevărată povestea cu lupii, zisei eu. Pare să fie vorba de un soi mai mare şi mai puternic. Păcat că nu putem răpune unul. Ar fi interesant pentru ştiinţă.

— Cred că vei avea curând prilejul să răpui chiar mai mulţi şi atunci vei putea să studiezi şi specia, răspunse

Marian. A, Thassa a mers încet de tot, aşa că putem rămâne pe urmele sale.

Păşirăm mai departe fără să scoatem o vorbă cufundaţi în gânduri. Deodată, însă, ne oprirăm înspăimântaţi. Dintre copacii de pe dreapta ţâşni ca o furtună un tigru uriaş. Dar înainte s-avem timp să ridicăm puştile, el străbătu şoseaua din câteva sărituri şi dispăru pe stânga în pădure. Ne privirăm înmărmuriţi, apoi Marian zise:

— Probabil că lupii au dat de el şi l-au alungat. Nici chiar un „stăpân al junglei" nu cutează să se ia la luptă cu o haită de lupi.

Pornirăm iarăşi la drum, gândindu-ne mereu la primejdiile de care eram înconjuraţi, când deodată îl auzirăm pe Marian:

— Ah, minunat! Thassa vrea să mâie peste noapte lângă iazul acela mic din dreapta. Uite ca îşi şi caută lemne. E cât se poate de bine, căci ne putem ridica şi noi tabăra în luminişul mic din stânga. Lumina focului nostru n-o va putea vedea, căci o împiedică arborii, pe când noi putem vedea ce face el, înaintând doar cu vreo câţiva paşi.

— Care va să zică nu vrei să-l slăbeşti de din ochi? Atunci eu voi aduna vreascuri în vremea asta şi voi pregăti lagărul.

— Foarte bine. Uite, Thassa a şi început să îngrămădească lemnele pentru foc. Grăbeşte-te, căci peste o jumătate de ceas se întunecă.

Făcui repede treaba şi când se înnoptă aprinsei un focşor la care încălzii conserve şi ceai. Îmbucai ceva la repezeală, pentru ca apoi să-l schimb pe Marian la postul de observaţie.

Indianul aprinsese şi el un foc şi prietenul meu înaintase atât de mult, încât putea să-l vadă bine. Când îi spusei că am venit să-l schimb, Marian zise:

— N-are nici un rost, Robert, să stai aci. În primul rând e prea primejdios să fii atacat de vreo fiară pe întuneric. Hai cu mine îndărăt la foc, e de-ajuns dacă vom face acolo de pază cu schimbul.

Aşa şi făcurăm. După ce Marian îmbucă şi el, zise:

— Haide, Robert, trebuie să-i ducem ceva lui Pongo. Sunt aproape sigur că el se şi află pe marginea acestui luminiş şi anume în partea de miază-zi, în direcţia de unde am venit noi.

Luarăm câteva cutii cu conserve şi o sticlă cu ceai şi pornirăm spre latura de sud a luminişului înainte de a fi apucat noi să chemăm, se şi auzi:

— Massers, aici!

Braţul lui Pongo se ivi dintr-o tufă deasă şi luă în primire merindele. După aceea Uriaşul şopti:

— Massers, nu bine aici. Mbulus pretutindeni.

Aşa dar şi Pongo observase lupii, pe care-i numea pe limba băştinaşilor. Marian întrebă imediat:

— Mai sunt şi acum aici, Pongo?

— Pretutindeni, Massers. Pongo merge pe copaci, Massers asemeni.

Propunerea nu era de loc rea, dar pentru noi de neîndeplinit, căci daca Pongo se pricepea să înşele simţurile fine ale lupilor, pe noi tot ne vor descoperi ei şi ne vor înconjura. Se va isca o luptă îndârjită şi va trece mult până să-i împuşcăm sau să-i punem pe fugă, iar în vremea asta Thassa ne va scăpa.

Firește că vecinătatea asta era foarte primejdioasa, dar eu socoteam totuşi că fiarele nu vor cuteza să ne atace. Marian părea; să fie de aceeaşi părere, căci zise:

— La asta ne vom putea gândi şi mâine. Chiar dacă suntem înconjuraţi de ele, nu mă supără de loc. Nu cred că ne vor ataca şi apoi Thassa mă interesează mai mult decât lupii. Pongo, tu ne vei urma în orice caz, însă nu vei interveni dacă vom fi atacaţi şi luaţi prizonieri de bandiţi. Vei rămâne mereu în urma noastră, oriunde ne-or târî şi după ce vom fi descoperit ascunzătoarea bandei, vei încerca să ne eliberezi.

— Massers fie liniştiţi, Pongo face.

Ne înapoiarăm la loc şi-i zisei lui Marian:

— I-ai vorbit lui Pongo în aşa fel, ca şi cum ai şti că vom fi neapărat atacaţi de o bandă de tâlhari. N-ai putea să-mi spui cum ai ajuns la credinţa asta?

— Îmi închipui. Şi bănuiesc că lupii pe care i-am văzut şi despre care cred ca se afla acum pretutindeni în jurul nostru sunt ca să zic aşa, primul semnal.

— Asta înseamnă că indienii atacaţi au spus adevărul!

— Cu siguranţă. N-aş fi crezut dacă nu s-ar fi ivit cei şapte lupi. Şi deoarece Pongo spune că ei ar fi acum în preajma noastră, trebuie ca numărul lor să fie mult mai mare.

— Atunci s-ar părea – răsei eu – că lupii sunt tovarăşi cu bandiţii?

— Întocmai, răspunse Marian cu seriozitate.

Câteva clipe rămăsei înmărmurit. Apoi mai vorbirăm despre toate, de lupi, de Johnson, de Thassa cu care prilej profesorul luă şi el cuvântul:

— Sunt absolut încredinţat că el e. Am căutat să-mi reamintesc multe din caracteristicile lui, pe care şi le-a păstrat. E cu neputinţă să fie un frate geamăn al lui Thassa,

după cum susţine dânsul. Oh, Doamne, de le-aş revedea pe Inge şi pe…

Îşi rupse vorba şi privi ţintă deasupra focului spre marginea de miază-zi a luminişului. Venea dintr-acolo un zgomot slab, ca şi cum s-ar fi frânt nişte ramuri. Şi deodată văzui la lumina focului multe perechi de ochi sclipind în culori roşii şi verzi, la o mică depărtare de noi. Erau lupii. Aruncai repede un braţ de vreascuri în foc, care după câteva clipe se înteţi. Şi lupii erau acolo…

Cel puţin douăzeci de făpturi, strânse una lângă alta, ca soldaţii în front. Stăteau ţepene, numai ochii le ardeau. Mai zvârlii câteva vreascuri în foc, căci flacăra era acum singura noastră pavăză împotriva fiarelor, apoi luai revolverul în mână.

— N-are nici un rost, Robert, căci sunt prea mulţi. Pe de altă parte, sunt încredinţat că-i aveţi şi în spate. Hai să aprindem un al doilea foc îndărătul nostru.

Marian smulse o creangă aprinsă din foc şi-o zvârli la câţiva metri înapoia noastră. Îndată ce flacăra ţâşni, câteva făpturi negricioase începură să mârâie şi fugiră care încotro.

Zvârlirăm repede vreascuri uscate peste creanga aprinsă şi după câteva clipe, aveam şi îndărătul nostru un foc mare. Văzurăm atunci făpturile cenuşii stând acolo strânse laolaltă şi holbându-se la noi. Cele două focuri făceau să fie luminate şi laturile luminişului şi după cum prevăzuse Marian, se aflau şi acolo fiare cu ochi verzi şi roşii.

Era o situaţie foarte neplăcută. Partea cea mai ciudată era că stăteau liniştiţi de tot, părând c-aşteaptă numai ca focul nostru să ardă până la sfârşit. Dar slavă Domnului că mă îngrijisem de vreascuri îndestulătoare şi flăcările erau pentru ei o piedecă de netrecut.

— N-ar fi bine să zvârlim printre ei câteva vreascuri aprinse? propusei eu.

— Nu cred că se vor îndepărta nici aşa, răspunse Marian. N-aş vrea să-i întărit zadarnic, căci tot se vor înapoia pe urmă.

— Mariane, astăzi vorbeşti în enigme, zău aşa! Eu aş fi mulţumit ca fiarele să dispară şi tu ai vrea să le revezi… Ştie Dumnezeu ce vei fi vrând să spui cu asta. A, uite-i că pleacă singuri, ai avut dreptate…

Aşa şi era. Ca la o comandă, lupii făcură stânga împrejur şi dispărură printre tufe. Mă uitai uimit la Marian, care zâmbea doar şi dădea din cap.

— Profesorul îşi frecă şi el ochii şi întrebă, mirat:

— Domnule Farrow, ce drăcovenie mai fu şi asta?

— N-a fost nici un fel de drăcovenie, e numai teatru, răspunse Marian, zâmbind. Cred că acum pricep cum stau lucrurile, numai nu prea cunosc motivele adevărate. Astea le vom afla când vom fi luaţi prizonieri de bandă.

— Mulţumesc de aşa perspectivă, zisei eu cu ciudă. Dacă ştii bine că aşa se va întâmpla, de ce nu ştergem putina cât mai repede cu putinţă?

— Pentru că făcând astfel, nu vom găsi niciodată pe soţia şi copila profesorului. Şi asta e doar ţelul nostru principal, răspunse Marian. Afară de asta nu cred să izbutim să fugim, căci „lupii" ne vor înhăţa fără zăbavă.

— Apeşi atât de ciudat pe cuvântul „lupii", zisei eu.

— În curând vei vedea singur de ce, râse iar prietenul meu. N-aş vrea să te lipsesc de o surpriză.

— Eşti foarte amabil, n-am ce zice, dar mai plăcut mi-ar fi dacă ai spune acum ce ştii.

— Nu, Robert, nu pot încă, crede-mă! Poate că mă înşel şi eu şi n-aş vrea să fiu luat apoi în râs, căci bănuiala mea e atât de fantastică încât ai râde de mine chiar acum.

— Hm… ştiu eu ce să mai zici cel puţin dac-aş şti de ce au luat-o lupii la goană atât de brusc.

— Poate ca au ascultat de o comandă, răspunse Marian, scurt.

III.
UN ATAC VICLEAN.

CÂT P-ACI SĂ-MI SARĂ ŢANDĂRA, căci credeam că prietenul meu îşi bate joc de mine. Când văzui însă mutra lui serioasă, îmi dădui seamă că nu-i ardea de glumă. De aceea îi zisei:

— Mariane, văd că n-are nici un rost să te plictisesc cu întrebări. Te-aş ruga numai să mă lămureşti de comanda cui ascultă lupii aceştia?

— Bănuiesc că de a lui Thassa.

Pufnii în râs fără să vreau şi profesorul făcu la fel. Marian rămase însă serios şi zise:

— Dragă Robert, sunt sigur că-ţi va pieri pofta de râs când vei vedea că presupunerile mele se adeveresc întocmai. Dacă mă vezi atât de liniştit, e numai pentru că-l ştiu pe Pongo în spatele nostru. Numai astfel e cu putinţă salvarea noastră. Cred, totuşi, că noaptea asta „lupii" ne vor lăsa în pace. Ia, te rog, tu, Robert, prima veghe. După un ceas îl trezeşti pe domnul profesor, pe care îl voi schimba eu apoi. De fapt, nu va fi nevoie, dar trebuie să întreţinem focul.

Spunând asta se culcă şi ne lăsă în voia gândurilor noastre. Mai stărui câteva clipe de vorbă cu Stendrup, apoi se culcă şi el. Eu întreţineam amândouă focurile, iscodind mereu în jurul meu, până ce se împlini ceasul. Îi trezii pe profesor, care-mi luă locul şi culcându-mă, adormii îndată.

Marian mă deşteptă pentru a doua veghe, care trecu de asemeni în deplină linişte.

Prietenul meu avea ultima veghe şi când mă trezi în zori, îmi spuse că nu observase nimic suspect.

— Aşa, acum putem porni, zise ei după ce băurăm câte-o ceaşcă cu ceai – eu voi porni înainte şi-l voi urmări pe Thassa. Sunt încredinţat însă că nu-l voi mai găsi.

— În cazul acesta, nu cred să ne mai atingem ţinta, se tângui profesorul. Mi-am pus toată nădejdea în urmărirea lui Thassa.

— Lăsă că-l vom revedea noi, îi mângâia Marian.

— E drept că în cu totul alte împrejurări.

— Aoleu! Iar începi cu enigmele tale, făcui eu necăjit.

— Hai mai bine să plecăm!

— Din nenorocire e prea târziu pentru asta, zise Marian, calm, ba zâmbi chiar cu înţeles.

Situaţia noastră nu era deloc veselă, căci deodată ne pomenirăm înconjuraţi de haita de lupi.

Pe nesimţite se iviseră din toate părţile şi făcuseră acum un cerc strâns în jurul nostru. Stăteau liniştiţi şi ne priveau ameninţător.

Orice apărare ar fi fost de prisos. Înţepenisem pe loc şi nici nu cutezam să duc mâna la revolver, căci capetele celor mai apropiate fiare erau abia la un metru de mine. Tovarăşii mei stăteau încă lângă focul stins.

În vreme ce profesorul pălise, Marian privea „lupii” cu mare luare aminte. Mi se părea chiar, că se bucura de această vizită. Îmi aruncă o privire, zâmbi şi dădu din cap, ca şi cum ar fi vrut să spună că se aşteptase la asta.

Necăjit de atitudinea prietenului meu, mă întorsei şi examinai mai atent fiarele. Şi văzui că... nici nu erau lupi. Fiarele astea uriaşe erau Kolsuni sau Buansusi neobişnuit de mari. Adică acei fioroşi câini sălbatici din nordul Indiei. Dar nici câini sălbatici nu li se putea spune, căci se părea că sunt îmblânziţi şi ascultau de o poruncă.

Lucrul acesta Marian trebuie să-l fi observat încă de ieri.

Începeam să-mi pierd răbdarea. Cât va mai dura oare situaţia asta grozavă? Prea multă vreme nu puteam doar rămâne nemişcaţi.

Răsuflai uşurat când îl văzui deodată pe indianul Thassa străbătând încet luminişul şi venind spre noi. Se opri îndărătul cercului format de câini şi ne privi batjocoritor, apoi se înclină şi zise:

— Domnilor, trebuie să vă exprim admiraţia mea. Până acum, toţi – chiar şi europenii – care au făcut cunoştinţă cu câinii noştri şi-au dat pe faţă spaima şi groaza. Dv. sunteţi oameni foarte viteji, după cât se vede şi cu atât mai mult îmi pare rău că trebuie să vă iau prizonieri.

— Thassa, unde e soţia şi copila mea? strigă profesorul.

Rostind aceste cuvinte, făcu o mişcare nervoasă cu mâna şi imediat câinii din faţă păşiră spire el, mârâind. Indianul le strigă o poruncă scurtă, în urma căreia se opriră, privind însă ameninţător pe profesor.

— Trebuie să fiţi cu băgare de seamă – zâmbi Thassa – căci câinii noştri nu ştiu de glumă. Aşa dar, vă rog să rămâneţi liniştit, domnule profesor, chiar dacă va fi să aveţi acum o mare bucurie. Soţia şi copila d-voastră trăiesc şi le veţi revedea în curând. Acum însă, domnilor, trebuie să vă dezarmez.

Bătu din palme şi dintre tufe se iviră şase indieni. Thassa le dădu o poruncă în urma căreia ei îşi făcură loc prin cercul format de câini.

Câte doi indieni pentru fiecare din noi ne scoaseră revolverele din buzunare, ne luară puştile şi cuţitele mari pentru tăiat mărăcinişul. Noi nu cutezarăm să ne mişcăm, de teama câinilor.

— Foarte bine, zise Thassa când indienii ieşiră din cercul câinilor.

— Văd că domnii îşi dau seamă de situaţie. Vă rog ridicaţi-vă, domnilor – se adresă el lui Marian şi profesorului.

— Aşa, acum să mergem în lagărul nostru. Veţi rămâne surprinşi şi bucuroşi în acelaşi timp, întâlnind acolo o societate numeroasă. Vă rog să mă urmaţi.

Se-ntoarse şi păşi spre şosea. Ne puserăm în mişcare şi câinii din fată făcură stânga-mprejur şi porniră înaintea noastră. Ceilalţi formară un alai mut, dar ameninţător, care ne tăia pofta de fugă. Îndărătul nostru veneau cei şase Indieni.

— Avem voie să vorbim? întrebă, Marian pe Thassa.

— Firește, răspunse acesta peste umăr – mă interesează chiar să aud părerea d-voastră.

— Atunci află că pricep cum stau lucrurile, zise Marian.

— Negustorul Johnson din Bettia vă dă de veste despre toate expediţiile pe care le aprovizionează el. Cu ajutorul faimoşilor voştri câini prindeţi pe toţi membrii acestor expediţii şi-i ţineţi prizonieri, iar mărfurile sunt retrimise lui Johnson. Sunt atacaţi şi indieni din când în când, dar pe aceştia îi prădaţi numai. Astfel s-a răspândit zvonul despre „lupii din Tarai”. Un singur lucru nu prea pricep: de ce îi ţineţi prizonieri pe europeni?

— Eşti foarte inteligent, domnule, zise, Thassa cu admiraţie. Căci lucrurile stau întocmai aşa cum spunem. Cu ce scop îi ţinem prizonieri pe europeni veţi vedea când vom ajunge în lagăr. Şeful nostru vă va lămuri el însuşi.

— Şi eu credeam că d-ta eşti şeful bandei, zise Marian.

— Părerea d-tale mă măguleşte, dar adevărul e că eu sunt numai al doilea şef, deşi aparţin de peste cincisprezece ani asociaţiei noastre. Prima mea faptă a fost răpirea soţiei şi copilei d-lui profesor. De atunci m-am ocupat mai ales cu dresarea câinilor noştri. Strămoşii lor au fost nişte pui de Buansus, pe care i-am găsit eu. Prin alegerea celor mai mari şi puternici pentru dresare, am dobândit aceste animale minunate.

— Şi ai căpătat astfel nişte ajutoare cum nici nu se poate mai bune, zise Marian.

— Cred că nici un prizonier nu încearcă să fugă.

— Aşa e, domnii au avut atâta minte nici să nu încerce. Ne-au scutit astfel de vreo vărsare de sânge. Vă rog, domnilor, trebuie să cotim acum la stânga, în pădure.

Tot vorbind, făcurăm o bucată bună de drum pe şosea. Thassa coti şi dispăru într-un tufiş des.

— Veniţi, vă rog! Ne strigă el dinăuntru.

Îndărătul tufişului se făcea un luminiş mic, din care porneau câteva poteci bătătorite de animale. Thassa arătă spre una care ducea spre Nord-Vest.

— Aşa, domnilor, ţinând mereu pe poteca asta vom ajunge peste câteva ceasuri în lagărul nostru.

Cufundaţi în gânduri mergeam de zor înconjuraţi de câinii care nu ne slăbeau o clipă şi când îmi aruncai privirea pe ceasul-brăţară constatai cu uimire că eram pe drum de trei ceasuri. Fără voie îl admiram pe profesor, care mergea neobosit mânat de dorul de a-şi revedea pe cele două făpturi dragi lui. În acelaşi timp ma cuprinse îngrijorarea gândindu-mă că sforţările pe care le făcea i-ar putea dăuna. La vârsta sa şi neobişnuit cu asemenea oboseli, nu era exclus să se resimtă de pe urma acestui marş lung.

Deodată se sfârşi pădurea şi ne trezirăm printre întinse plantaţii de bumbac. Era aproape o minune să întâlneşti în inima pădurii seculare această dovadă a hărniciei omeneşti. Era rodul unei munci uriaşe, căci pădurea deasă fusese desţelenită cu îngrijire.

Thassa se opri şi se uită la noi. Probabil că mutrele noastre exprimau admiraţie, căci el zâmbi cu mândrie şi zise:

— Asta se datoreşte asociaţiei noastre, domnilor. Veţi afla în curând cum a fost cu putinţă să se înfăptuiască tot ce vedeţi aici. Tatăl meu, şeful, a început munca acum cincisprezece ani şi mai bine.

— E într-adevăr vrednic de admiraţie – încuviinţă Marian.

— E aproape de necrezut să găseşti în locurile astea tăinuite astfel de dovezi de muncă omenească. M-ar interesa mult să ştiu de unde aţi luat lucrătorii.

Thassa zâmbi ciudat.

— Şi asta vă va spune tatăl meu. Vă veţi încredinţa atunci că ideea lui a fost dreaptă şi rodnică. Vă rog, să mergem mai departe, mai avem cale lungă înaintea noastră.

Îngânduraţi, păşirăm în urma lui, înconjuraţi de câini. Mai mult de un ceas merserăm printre câmpuri muncite cu îngrijire, apoi ajunserăm pe o întindere mare, unde se ridicau nişte barăci. În mijlocul lor se afla o casă în formă de vilă, construită din trunchiuri de copaci.

Thassa se îndreptă spre clădirea aceasta, ne spuse să aşteptăm, afară şi dispăru înăuntru.

După vreo cinci minute se întoarse, se aşeză lângă uşă şi se înclină în faţa unui indian care ieşea încetişor din casă. Era un bătrân înalt, cu părul şi barba albă şi ochii mari, negri. Ne privi câteva clipe în tăcere, dădu apoi din cap spre Thassa şi ni se adresă după aceea într-o englezească fără cusur:

— Domnilor, trebuie s-aduc laude fiului meu că v-a adus încoace. Păreţi să fiţi vânjoşi şi puternici. De asemenea, mă bucur că a venit cu d-voastră şi profesorul Stendrup, căci soţia şi fiica sa îi duc dorul. Acum trebuie să vă lămuresc ce veţi avea de făcut aici. Va trebui să munciţi pentru noi. Da, chiar dacă faceţi mutre cam mirate. Am trăit şi am văzut cum tatăl meu a fost supus la cele mai umilitoare munci de sclav de către englezi, după răscoala cea mare. El a murit din pricina asta, el, un prinţ al ţării noastre. Mi-am jurat atunci să-l răzbun şi acum toţi străinii care îmi cad în mână trebuie să muncească pe câmpurile noastre. Asta e răzbunarea mea împotriva naţiunii cuceritoare străine. Şi ţara noastră trage foloase de pe urma asta. Pun să fie jefuiţi toţi indienii care fac negoţ cu mărfuri străine, dar îi scutesc de munci de sclav.

Acestea sunt pentru domnii de rasă albă. Thassa, arată-le domnilor ce au de făcut.

Eram încremeniţi. La aşa ceva nu ne-am fi aşteptat.

Ma uitai pe furiş la Marian, căci mă aşteptam sa protesteze cu tărie. Dar prietenul meu privea gânditor la câinii aceia grozavi care ne înconjurau şi înţelesei că se gândea la o posibilitate de fugă.

Bătrânul indian părea să-i fi ghicit gândurile, căci zâmbi batjocoritor şi zise:

— Fuga este cu neputinţă, domnule. Fiul meu a dresat prea bine câinii şi vă veţi încredinţa că ei sunt cei mai buni paznici.

Profesorul Stendrup, care tot timpul privise cercetător în juru-i, strigă cu energie:

— Unde e soţia şi fiica mea?

— Veniţi cu mine, răspunse Thassa, politicos. Doamnelor li s-a dat în seamă gospodăria şi se află acum la bucătărie.

Indianul deschise uşa unei barăci şi-l lăsă pe Stendrup să intre. Auzirăm un strigăt: „Inge”, apoi Thassa ne făcu semn să-l urmăm mai departe.

La baraca uimitoare deschise iar o uşă lată şi păşi înăuntru împreună cu noi. Era o sală mare de mâncare, în care stăteau vreo treizeci de bărbaţi în jurul unor mese lungi. La intrarea noastră săriră în sus, iar eu observai că şi aici se aflau sub bănci şi mese câţiva din câinii aceia grozavi.

Thassa arătă spre noi şi zise:

— Domnilor, sunt încredinţat că veţi face cunoştinţă singuri. Spuneţi, vă rog, noilor d-voastră tovarăşi ce au de făcut şi care sunt îndatoririle lor. Cu prilejul acesta vă dau libertate pentru restul zilei.

Se înclină politicos şi părăsi încăperea. Imediat se apropia de noi un bărbat mai în vârstă şi zise:

— Îngăduiţi-mi, să mă prezint, domnilor; sunt colonelul Allison. Fiind cel mai bătrân, tovarăşii mei de suferinţă m-au ales şeful lor. Va compătimesc din suflet pentru soarta care v-a lovit, deşi suntem bucuroşi să vedem chipuri noi să aflăm ce se mai petrece prin lume.

Ne prezentarăm la rândul nostru şi colonelul ne făcu cunoştinţă cu ceilalţi domni. Erau ofiţeri, exploratori şi negustori, care fuseseră luaţi prizonieri de indieni în cursul anilor. Colonelul se afla de cincisprezece ani aici.

Povesti că bătrânul indian şi fiul său, nu le cerea să muncească mai mult decât îi slujeau puterile. Lăuda oarecum omenia cu care erau trataţi prizonierii. Dar cuvintele sale erau totuşi pline de amărăciune.

— N-aţi încercat niciodată să fugiţi? întrebă Marian.

— Asta e cu neputinţă, răspunse colonelul. Câinii aceia fioroşi ne însoţesc pretutindeni. Fiecare din noi are pe lângă el, când munceşte în pădure sau pe câmp, doi paznici dintr-aceştia, care l-ar sfâşia ta bucăţi dac-ar încerca să fugă.

— Eu unul vă spun pe şleau că nu voi rămâne mult timp aici, zise Marian, calm. Şi fireşte că voi încerca tot ce va fi cu putinţă ca să va eliberez şi pe d-voastră. Cel puţin voi fi avut o aventură cum nu se poate mai frumoasă.

Toţi priviră uimiţi pe Marian. Probabil că nu-l prea socoteau în toate minţile.

IV.
PONGO SE IVEŞTE.

URMĂ O DISCUŢIE ÎNSUFLEŢITĂ. Fiecare căuta să ne încredinţează că fuga din captivitate era absolut cu neputinţă. Dar Marian întâmpină potopul de vorbe cu un zâmbet.

Ştiam că se bizuia pe Pongo şi în sinea mea, mă bucuram de mutrele pe care le vor face tovarăşii noştri de suferinţă când vor zări pe credinciosul nostru Negru.

Deodată se deschise uşa şi profesorul Stendrup intră cu chipul strălucitor de fericire, însoţit de două femei: soţia şi fiica sa. Era de nedescris bucuria „muncitorilor", văzând fericirea acestei familii, căci cele două femei erau foarte iubite de către prizonieri.

După ce se potoli bucuria, doamna Stendrup ne vesti că mâncarea e gata. Ca la militărie merserăm în bucătărie, unde un indian ne dădu fiecăruia o gamelă şi tacâmuri, apoi trecurăm unul după altul prin faţa vetrei şi doamna Stendrup ne dădu câte-o porţie respectabilă. Era carne de cerb şi colonelul ne istorisi mai târziu că vreo câţiva indieni se duceau mereu la vânătoare şi că hrana era îndestulătoare şi bună.

Furăm purtaţi apoi prin lagăr, ni se arătară locurile pentru dormit şi ne puturăm încredinţa cât de bine îşi organizase opera bătrânul Indian. Haine, rufe, medicamente, ba chiar şi o mica bibliotecă într-o sală de lectură.

Erau şi jocuri de cărţi şi şah şi nu era de mirare că unii prizonieri se împăcaseră cu noua lor situaţie.

Trebuia să dormim la un loc cu alţi patru inşi. Erau doi ofiţeri, un medic şi un zoolog. Îmi atrase atenţia faptul că Marian se informă de la cine primeau hrană câinii. Şi prietenul meu îşi frecă mulţumit mâinile când medicul îi

răspunse că Thassa le împarte mâncarea, care e gătită, însă, de soţia şi fiica lui Stendrup.

Când se iviră zorile, furăm treziţi din somn. Ceaiul de dimineaţă îl luarăm în sala de mâncare, apoi se ivi Thassa şi orândui munca zilei. Spre marea mea bucurie el spuse că Marian şi eu păream destul de vânjoşi ca să ajutăm la despădurirea unor fâşii de pădure. Acolo va găsi Pongo un prilej să se pună în legătură cu noi.

O încăpere mică lângă bucătărie servea drept depozit de unelte. Ni se dădu câte un topor şi un ferăstrău, apoi Thassa ne conduse spre Nord-Vest, printre lanurile unde câţiva din tovarăşii noştri se şi apucaseră de lucru.

Drumul ţinu ca la vreun ceas, apoi începea pădurea sălbatică. Thassa arătă spre un copac mare de teak şi zise foarte politicos:

— Vă rog, domnilor, cu tăiatul acestui copac veţi fi gata până la prânz. După aceea veţi lua în lucru copacul următor. Cu un ceas înainte de masa de amiază, când veţi auzi un sunet de gong. Vă întoarceţi acasă. Câinii aceştia patru de aici rămân să vă păzească. Vă previn încă odată să nu încercaţi să fugiţi, căci nici cu securea nu vă veţi putea apăra de muşcăturile lor.

— Ne dăm şi noi seama de asta, răspunse Marian. Şi avem destulă minte ca să nu întreprindem ceva care n-are sorţi de izbândă.

— Foarte bine faceţi, zise Thassa, bucuros, după care ne saluta şi se înapoia în lagăr.

Lucrarăm în tăcere timp de vreun ceas, apoi, pentru ca obosisem tot mânuind ferestrăul, Marian începu să izbească în lemn cu toporul. Mă uitai la el câtva timp, pe urmă începui să privesc la cei patru paznici ai noştri.

Inteligentele animale se trântiseră lângă noi, cu botul pe labe şi nu ne lăsau o clipă din ochi. Avusese dreptate Thassa, nici cu securile nu ne-am fi putut apăra de ei.

Deodată ridicară capetele şi ciuliră urechile. Trebuie să fi auzit vreun zgomot pe undeva. Atrăsei atenţia lui Marian, care încetă îndată cu lucrul şi privi la câini.

— Să fie Pongo? şoptii eu.

Toţi patru câini se ridicară în acelaşi timp şi îşi aţintiră privirile în desişul din dreapta noastră.

— Poate să fie şi o fiară sălbatică, îşi dădu cu părerea Marian.

Mă întrebai în gând dacă aceşti patru câini ar fi în stare să se apere de un tigru. Şi fără voie îmi îndreptai privirile spre

copacul apropiat căci îmi spusei imediat că tigrul i-ar birui îndată!

Părul de pe spatele câinilor se zburli şi ei începură să mârâie ameninţător. Apoi, înghesuiţi unul într-altul, o zbughiră în desiş.

— Dacă e un tigru, repede într-un copac! îl strigai lui Marian.

Atunci se auzi din desiş un horcăit, apoi altul şi încă două. Fără îndoială că erau horcăiturile de moarte ale celor patru paznici ai noştri. Ma îndreptai îndată spre un copac de teak, dar în clipa aceea se şi auziră foşnete în desişul unde avusese loc lupta şi… glasul lui Pongo răsună:

— O, Massers, Pongo foarte bucuros.

Cu inima plină de bucurie strânserăm mâna credinciosului Negru, apoi Marian întrebă:

— Pongo, cum ai izbutit să faci treaba asta? Cei patru căini sunt morţi?

Uriaşul dădu doar din cap şi scoase pe jumătate din teacă cuţitul sau enorm. Nu-i plăcea să-şi piardă vremea cu vorba.

— Trebuie să-i ascunzi în aşa fel încât să nu poată fi găsiţi, zise Marian.

— Iar noi, Robert, vom istorisi că au adulmecat probabil vreun tigru.

— Cel mai simplu lucru ar fi ca Pongo sa ucidă în fiecare zi câteva din animalele astea, zisei eu. În felul acesta suntem repede liberi.

— Presupun că Thassa ne va da acum mal mulţi câini de pază; afară de asta, cu siguranţă că ne va controla mai des. Va fi cam greu să-l facem să creadă povestea cu tigrul.

— Ce facem acum? întrebai eu.

— Din spirit de prevedere, ieri, în bibliotecă am rupt o foaie albă dintr-o carte. Creionul mi l-au lăsat, din nebăgare de seamă. Voi scrie acum o scrisoare şi Pongo o va duce la Bettia, la maiorul Vander.

— Ce vrei să-i scrii? întrebai eu, curios.

Marian clătină doar capul şi aşternu în grabă câteva rânduri pe hârtie.

— Ia asta, Pongo! zise el apoi. Maiorul îţi va da câteva pachete pe care mi le vei aduce aici. De găsit ne vei găsi tu, chiar dacă vom fi mutaţi în alt loc. Grăbeşte-te, însă, căci n-avem poftă să rămânem mult timp aici.

— Pongo face repede, făgădui credinciosul nostru tovarăş.

— Şi vezi de piteşte bine hoiturile câinilor! strigă Marian după el.

— Pongo face bine, răspunse uriaşul din desiş.

— Aşa!, zise prietenul meu, mulţumit, acum ne înapoiem în lagăr. Thassa ne va crede mai curând dacă-i vom istorisi că ne-am înapoiat de teama tigrului, după ce au dispărut câinii. Vezi să te ţii bine şi să nu te dai de gol, Robert. Indianul bătrân va căuta să ne iscodească. Să mă laşi pe mine să vorbesc şi tu întăreşte numai spusele mele.

Păşirăm încet printre ţarine şi ne mărirăm paşii abia când îi zărirăm pe camarazii noştri muncind în apropierea lagărului.

— A, uite-l colo pe Thassa, zise Marian deodată. Să-i spunem repede minciuna pe care am ticluit-o.

Când indianul ne văzu venind fără câini îşi zori paşii.

— Ce s-a întâmplat, domnilor? întrebă el agitat. Unde sunt câinii?

Marian îşi jucă rolul de minune. Răsuflă din adânc, îşi şterse fruntea şi zise cu glas înăbuşit:

— A fost îngrozitori. Să fim mulţumiţi c-am scăpat cu viaţă… Trebuie să ne fi dat târcoale vreun tigru… şi se vede că a fost numai la câţiva paşi de noi. Câinii au zbughit-o brusc în desiş şi am auzit că au început să gonească în pădure după vreo fiară sălbatică. Aşteptarăm câtva timp, dar văzând că nu se întorc, am presupus că i-a sfâşiat tigrul. Atunci am pornit repede înapoi.

Thassa ne privi pătrunzător. Când mă văzu şi pe mine încuviinţând din cap, întrebă deodată:

— Dar de ce n-aţi încercat să fugiţi?

— Ce să facem cu un topor împotriva unui tigru! strigă Marian, aproape furios.

— Şi-apoi, veţi fi pus câinii pe urmele noastre.

— Asta aşa e, încuviinţă indianul.

— Vă credeam însă mai viteji.

— De gândit ne-am gândit s-o ştergem, zise Marian cu ton batjocoritor – asta o mărturisesc deschis. Dar dacă am fi fugit, de sigur căi i-aţi fi ucis pe toţi ceilalţi, deoarece aţi fi putut presupune că vom trimite încoace armata. De asta ne-am temut şi am preferat să rămânem.

— Eşti foarte sincer – zâmbi Thassa – de aceea voi mărturisi şi eu deschis că am fi făcut-o cu siguranţă. La o singură comandă, toţi câinii se năpustesc asupra prizonierilor. Haideţi acum îndărăt în lagăr, în curând va fi vremea prânzului. După masă vă voi duce înapoi în pădure şi vă voi da alţi câini. Trebuie să cercetez mai de-aproape lucrurile, căci aşa ceva nu s-a mai întâmplat. Vai de voi dacă m-aţi minţit!

Privirea cu care Thassa însoţi această ameninţare nu era deloc blândă, dar Marian înălţă din umeri şi răspunse:

— Dacă nu vrei să ne crezi, n-am ce-ţi face.

— Vă voi cere scuze dacă voi constata că, povestirea dv. e adevărată; zise Thassa, zâmbind.

— Hai să mergem ceva mai repede, căci trebuie să-i spun tatei ce s-a întâmplat.

Când ne puse să aşteptăm în faţa uşii bătrânului, Marian îmi şopti:

— Bravo, Robert, faci o mutră cu totul nevinovată. Vezi de te ţine bine şi de acum încolo.

Bătrânul Rukoo feşi afară şi privirea lui era într-adevăr atât de fioroasă încât mă speria aproape. Ne măsură timp de câteva clipe, apoi întrebă cu asprime:

— Aşa dar, câinii au alergat după un tigru?

— Cel puţin asta e părerea mea, răspunse Marian, calm – căci cu siguranţă că s-ar fi înapoiat dac-ar fi rămas în viaţă. Îmi închipui, însă, că tigrul i-a ucis în pădure.

— De ce n-aţi fugit? se adresă el apoi mie.

— I-am explicat fiului d-tale de ce n-am făcut-o, zisei eu, înţepat.

— Vă puteţi încredinţa la faţa locului dacă am spus sau nu adevărul.

— Bine, zise bătrânul, aşa vom face.

Intră înapoi în casă şi Thassa adăugă:

— Până va fi timpul mesei, duceţi-vă în bibliotecă, domnilor. Eu vă spun de pe acum că vă cred. Va trebui însă să lucraţi mai departe în acelaşi loc. Pe viitor vă voi da şase câini. Asta e de ajuns pentru orice tigru.

— Şi dacă vine o pereche? întrebă Marian.

— Atunci câinii vor ţine fiarele atâta timp în loc, până să vă puteţi pune la adăpost, urcându-vă într-un copac. Dacă nu vă întoarceţi la vreme, voi şti că s-a întâmplat ceva.

Când intrarăm în bibliotecă, Marian îmi şopti:

— Acum sa vorbim despre lucruri indiferente.

Mă gândisem şi eu că am putea fi spionaţi, de aceea dădui din cap şi zisei:

— Ar fi neplăcut dacă tigrul s-ar mai întoarce şi cred c-o va face, de vreme ce a pus mâna pe o pradă atât de bună.

— Dacă se mai întâmplă încă odată eu refuz să mai lucrez acolo, zise prietenul meu. N-am poftă să fiu sfâşiat în bucăţi.

— Aşa e, încuviinţai cu.

— Ah, biblioteca asta e bogată şi aleasă. Uite, eu o să citesc ceva de Robertson.

Ne adâncirăm în cărţile noastre şi nu mai rostirăm nici o vorbă până ce bătu gongul pentru masă. Când părăsirăm încăperea, văzui cu bucurie pe Thassa depărtându-se. De sigur că trăsese cu urechea la fereastră şi se plictisise în lege.

La masă se vorbi mult de aventura noastră. Ne arătarăm şi aici înfuriaţi că nu ni se dădea crezare.

Îndată după masă, Thassa ne chemă afară. Ducea după el şase câini şi în pas alergător pornirăm spre locul de muncă.

Mă simţii cam îngrijorat când Thassa pătrunse imediat cu câinii în tufişul pe care i-l arătasem. Oare Pongo ştersese destul de bine urmele pentru ca indianul să nu descopere nimic?

Marian era cu desăvârşire liniştit Ba chiar începu să dea cu toporul în copac. În sfârşit, Thassa se înapoia.

— Iertaţi-mi, vă rog, bănuiala, domnilor, zise el.

— Spusele d-voastră par să fie adevărate. Câinii au alergat după vreo fiară sălbatică; aceasta şi-a croit o potecă îngustă prin desiş.

Dădurăm din cap numai şi indianul plecă. Aşa dar, Pongo al nostru făcuse treaba cum se cuvine.

Reluarăm lucrul de zor şi după câteva ceasuri trunchiul enorm se prăbuşi la pământ. Începurăm îndată cu al doilea şi nu ne oprirăm decât atunci când gongul ne vesti că se încheiase ziua de muncă.

V.
ELIBERAREA.

CÂND NE ÎNAPOIARĂM ÎN LAGĂR, trecând prin ţarini, zisei prietenului meu:

— Mariane, Pongo va avea acum şase câini împotriva lui. Crezi că-i va da gata şi pe aceştia?

— Desigur. E o nimica toată pentru el. Pe de alta parte, îl voi mai ajuta şi eu cu toporul. E drept că am uitat să-i spun ca să pună la noapte pachetele aici. Asta ar fi fost de ajuns. Acum va trebui să spunem pentru a doua oară povestea cu tigrul.

— Aoleu! Nu-i vor mai da crezare. Şi cu siguranţă că ne vor pune să lucrăm în altă parte.

— N-au decât!

— Cum voi avea pachetele, putem şterge putina în aceeaşi zi. Vreau să zic că Pongo ar trebui să mi le aducă în cursul dimineţii. Trag nădejde însă că totul va sfârşi cu bine. Acum fii liniştit, ne apropiem de locotenent. Aha, ne-a aşteptat!

Tânărul ofiţer, prizonier ca şi noi, ne salută şi zise:

— Lovitura de gong se dă mai de vreme pentru cei care lucrează afară, ca să poată ajunge la timp în lagăr, pentru masă. Noi trebuie să vă aşteptăm şi pe d-voastră, ca să mergem împreună. Ei, v-a mai supărat tigrul?

— Nu, slavă Domnului! Dar nu e deloc plăcut să te ştii în apropierea unor astfel de fiare.

— Te obişnuieşti cu de toate; ne-am obişnuit noi şi cu prizonieratul, după cum vedeţi. Dar credeţi într-adevăr că e cu putinţă să ne eliberăm?

— Te rog, nu vorbi atât de tare, domnule locotenent Da, cred cu toată hotărârea. Vă voi da de veste când va veni momentul, căci voi avea nevoie de oameni viteji care nu se sperie de nimic.

— Te poţi bizui pe mine, zise locotenentul, simplu.

— Asta mă bucură. Sper că în trei zile vom da lovitura cea mare. A, uite-l şi pe domnul colonel. Ei, cum o duceţi cu munca?

— Ne-am deprins, ce să-i faci! răspunse bătrânul. Dar tot mai bine mi-ar plăcea să mă înapoiez în patrie.

— Să nu-ţi pierzi nădejdea, îl mângâia Marian.

— Eşti încă nou – zâmbi colonelul.

— Peste câteva luni vei gândi şi d-ta altfel. Cred că cele mai fericite sunt cele două doamne, de când îl au aci pe profesor.

— Aşa e, încuviinţă Marian.

— Admir tactul lui Thassa care l-a scutit pentru început de orice muncă pe domnul Stendrup. Thassa pare să fie în toate privinţele un om foarte civilizat şi cult.

— Aşa şi e, zise colonelul.

Ajunserăm în lagăr şi intrarăm în sala de mâncare. După masă mai stăturăm de voită câtva timp, apoi ne duserăm la culcare.

Â doua zi dimineaţă, când pornirăm la lucru în tovărăşia celor şase paznici, privii adesea spre tufişul din care se ivise Pongo al nostru. Marian râse însă şi zise:

— Dragă Robert, chiar dacă Pongo şi-ar pune la contribuţie toată iscusinţa să, nu poate ajunge aici decât mâine dimineaţă.

— Păcat! făcui eu. Aproape ca nu mai îmi găsesc loc de neastâmpăr. Nu ştiu de ce am presimţirea că se va ivi ceva cu totul neprevăzut.

— Nu mai cobi! râse Marian. Am chibzuit totul atât de temeinic, încât…

Îşi rupse vorba şi odată cu el mă întorsei şi eu brusc, căci din tufiş se auzi un sunet care ma înfioră. Era mârâitul

întărâtat al unui tigru.

Aşa dar, soarta voia ca minciuna noastră să se schimbe în adevăr. Cel şase câini se năpustiră îndată spre tufiş, dar înainte să poată pătrunde, un trup enorm, dungat, ieşi dintre ramuri şi în clipa următoare se isca o încăierare cum n-am mai văzut.

Ne dădurăm seama îndată că izbânda va fi de partea tigrului. Nu trecură decât câteva minute şi doi câni zburară în lături, cu capetele zdrobite. Şi când al treilea căzu lângă picioarele noastre, cu coastele sfărâmate, alergarăm îndată spre cel mai apropiat copac.

Tocmai la timp, căci abia ne căţăraserăm câţiva metri deasupra pământului, că tigrul şi zdrobise cu laba capul ultimului câine. Străbătu pe urmă în goană luminişul şi îşi întinse labele spre copacul nostru.

Noi ne urcarăm mai sus şi atunci fiara furioasă se întinse la rădăcina copacului şi-şi aţinti spre noi ochii plini de văpaie. O jumătate de oră se scurse astfel, apoi Marian zise:

— Să ne urcăm în frunziş, până nu ne-o mai putea vedea. Poate că atunci se va îndepărta. Partea proastă e însă că Thassa ne va duce să lucrăm în altă parte.

— Da şi Pongo va trebui să ne caute apoi.

— Vom pierde astfel un timp preţios… Nu ştiu de ce, dar am devenit de o nervozitate ciudată. Am impresia că ne paşte o nenorocire.

— Ai început iar să cobeşti, zise Marian, necăjit.

— N-are nici un rost să ne certăm însă, ci mai bine să rămânem liniştiţi, căci altminteri nu mai pleacă deloc fiara aia de jos.

De data asta ne-am greşit socotelile. Tigrul părea că n-are de gând să plece, nici nu se sinchisea măcar de trupurile câinilor, ca şi cum ar fi avut poftă numai de carne de om.

Când sună gongul pentru masa de prânz, Marian zise încet:

— Vreo două ceasuri tot va trebui s-aşteptăm, cred, căci mai de vreme nu poate veni Thassa cu ajutoare.

Într-adevăr, Marian părea să aibă dreptate. După vreo două ceasuri şi ceva, tigrul ridică deodată capul şi iscodi cu privirea spre ţarini. Peste câteva clipe o întreagă haită de câini dădu buzna în luminiş. Fiara uriaşă se scăpă repede de câţiva, apoi păru să-şi dea seamă că avea împotrivă o forţă superioară. Îşi adună puterile, mai răpuse încă doi câini cu lovituri de labă, după aceea o zbughi în tufiş.

Thassa cu trei indieni, toţi înarmaţi cu puşti, păşiră în luminiş. Noi coborârăm încetişor şi când ajunserăm jos,

tânărul indian ne întâmpină cu vorbele:

— Mă bucur, că aţi izbutit să vă salvaţi. Câinii pe care îi am acum cu mine, sunt aşa fel dresaţi că pornesc în urmărirea unui vânat numai dacă le poruncesc eu. Tigrul nu ne va mai putea face nimic.

— Ar fi de dorit chiar, zise Marian, râzând. N-am prea petrecut clipe plăcute în copac.

— Vă cred, domnilor, zise Thassa, înclinându-se. Mâine vă voi duce în altă parte la lucru. Acum să mergem!

După cum am presupus, după masă n-am mai căpătat de lucru. Ne-am petrecut vremea citind câteva romane. O singură dată Marian se făcu nevăzut în bucătărie şi se înapoia după o jumătate de oră. Dar, deoarece nu i se putea citi nimic pe faţă, nici nu încercai să-l întreb ce făcuse.

A doua zi dimineaţă furăm duşi spre partea de sud-est, unde trebuiră să ne îndeletnicim tot cu despădurirea. Aveam şi de data asta şase paznici şi intrai la grijă pentru Pongo. Putea să vină astăzi şi atunci lupta lui cu dihăniile astea va fi foarte grea.

Ni se dăduse iar sarcina să doborâm un copac uriaş, dar nu ne prea era capul la lucru. Ne uitam mereu la cei şase câini şi la tufişurile din jurul nostru.

Se vede însă că nu-l cunoşteam destul de bine pe Pongo. Întâlnirea cu primii patru câini îl făcuse mai băgător de seamă. Fără ca paznicii noştri să dea vreun semn de nelinişte, zbură deodată peste capetele noastre un fulger sclipitor.

După o clipă, doi din cei şase câini scoaseră urlete de moarte. Suliţa grozavă a lui Pongo găurise trupurile animalelor, trântindu-le la pământ. Apoi, făptura uriaşa a prietenului nostru sări dintr-un copac. Ceilalţi patru câini se năpustiră îndată asupra lui. Marian ridică toporul, ca să intervină în luptă. Dar nu mai era nevoie. Pongo învârti cuţitul de rechini şi în câteva clipe câinii fură răpuşi.

Marian privi câteva clipe leşurile, pe urmă zise:

— Pongo, căinii trebuie să dispară de aici! Se poate ca Thassa să vie cu noi încoace, chiar înainte de prânz şi va trebui să-i povestim că un tigru a omorât iar câinii. Ia spune, ai adus lucrurile?

Pongo dădu doar din cap, alergă spre copacul din care sărise şi se căţăra într-unsul ca o pisică. După câteva clipe se înapoie cu o cutie mare de carton şi un pachet mai mic.

— Foarte bine, zise Marian, acum trebuie să-i căutăm în grabă pe ofiţerii prizonieri. Slavă Domnului că cei mai mulţi lucrează pe ţarinile pe unde trebuie să trecem când ne înapoiem în lagăr. Vom putea împărţi foarte bine armele… în

cutia aceasta sunt douăzeci de pistoale automate, cu câte şapte gloanţe, mi se adresă el.

— Trebuie să împărţim armele fără să se bage de seamă. Pachetul ăstălalt va fi dat doamnei Stendrup.

Spunând asta, ascunse în buzunarul din spate pacheţelul de mărimea unei cutii de ţigări, apoi deschise cutia cea mare şi-mi dădu zece revolvere.

Ascunserăm armele în toate buzunarele pe care le aveam, după aceea Marian îi spuse lui Pongo să ne aştepte până seara. Deoarece mai erau trei ore până la prânz, Marian propuse să mai stăm o oră. Când pornirăm apoi încet la drum spre lagăr, dădurăm câte-o armă fiecărui ofiţer pe care-l întâlnirăm.

Fireşte că trebuiră să ne tăgăduiască să nu se folosească de ele, până ce Marian va da semnalul.

Tot nu ştiam încă ce avea de gând să facă Marian şi ajunsei în lagăr muncit de curiozitate. Mai era un ceas până la masa de prânz şi văzui cu mirare ca prietenul meu dispăru în bucătărie. Se înapoia peste câteva minute, îmi zâmbi şi zise:

— Acum să-l căutăm pe Thassa. Dacă nu e aici vom merge la bătrânul Rukoo.

Negăsindu-l pe tânăr, tocmai ne pregăteam să batem la uşa tatălui său, când Thassa ieşi din casă. Încruntă sprâncenele când ne văzu.

— Se pare că avem nenoroc, zise Marian, zâmbind. Cei şase câini au fost şi ei sfâşiaţi de un tigru. Am izbutit să fugim la vreme, în timp ce lupta mai dăinuia încă.

— De necrezut, murmură Thassa şi clătină capul. Se pare că sunteţi urmăriţi de fiarele astea. După masă voi cerceta locul luptei. Până atunci vă rog să mergeţi în bibliotecă.

Îndeplinirăm porunca aceasta cu multă plăcere. În vreme ce ne alegeam nişte romane, Marian îmi şopti:

— Acum am câştigat partida în orice caz. Măi temeam că Thassa va ţine să meargă imediat la locul luptei, ceea ce ar fi îngreuiat situaţia noastră. Aşa, însă, vom putea porni îndată după masă.

— M-ai făcut foarte curios, zisei eu, clătinând capul. Bine că am împărţit armele la oameni vrednici de încredere, aşa că vom putea împuşca animalele.

— Nici nu va fi nevoie, zâmbi Marian.

— Armele sunt numai pentru indieni.

Nedumerit, renunţai să-l mai întreb şi mă adânci în citit. Într-un târziu se auzi gongul care chema pe oameni la masă.

Când intrarăm în sala de mâncare, camarazii cărora le dădusem armele ne priviră cu încordare. Dar Marian făcu o mutră de nepătruns şi din când în când se scula, privind pe fereastră.

După ce repetă de vreo zece ori treaba aste, se întoarse brusc, scoase arme sa din buzunar şi spuse grav:

— Domnilor, toţi câinii au fost făcuţi nevătămători. Am rugat-o pe doamna Stendrup să le amestece în mâncare o otravă puternică. Otrava aceasta şi pistoalele ne-au fost aduse de camaradul nostru Pongo, despre care v-a vorbit prietenul meu Bertram. Acum ne mai rămâne numai să-i luăm pe neaşteptate pe cei câţiva indieni. Cred că şi d-voastră sunteţi împotriva unei vărsări de sânge. E de-ajuns dacă-i vom dezarma, închizându-i în vreo baracă.

Fără să aştepte răspuns, se-ndreptă spre uşă, urmat de mine şi de ofiţeri, care săriră imediat de la locurile lor.

În faţa barăcii ne ieşi înainte Thassa. Marian ridică revolverul şi strigă:

— Sus mâinile!

Indianul păli, dar după o clipă scoase o fluierătură.

— Degeaba, Thassa, zise Marian, calm. Câinii voştri au fost otrăviţi. Orice împotrivire e de prisos, suntem înarmaţi. Deci, repet: Sus mâinile!

Thassa se supuse. Restul merse uşor. Toţi indienii trebuiră să ne predea armele, apoi fură închişi în sala de mâncare.

După o jumătate de ceas pornirăm la drum şi în curând avurăm o surpriză plăcută: după un ceas de mers prin ţarini, ne ieşiră în întâmpinare Pongo şi maiorul Vander. Aflarăm cu bucurie că pe şosea ne aşteptau câteva camioane automobile.

Seara ajunserăm cu bine în Bettia şi asistarăm la multe scene mişcătoare, când cei dispăruţi îşi revăzură familiile.

Maiorul Vander organiză imediat o expediţie care porni spre lagărul indienilor. Dar aceştia dispăruseră. De sigur că după câteva săptămâni numai, pădurea seculară înghiţise iar plantaţiile făcute de mâna omenească.

Nu ramaserăm mult în orăşelul de graniţă. Îndată după procesul negustorului Johnson care fu pedepsit cu asprime, pornirăm mai departe. Ţineam să vizităm Kaşmirul, ţara aceea minunată, unde s-ar fi aflat odată raiul, după cum spun legendele.»

Şi în drumul într-acolo, întâmpinarăm aventuri, mai misterioase încă decât cele pe care ţi le-am povestit până acum, dragă George – încheia doctorul Bertram, zâmbind.

Sfârşitul volumului: **„LUPII DIN TARAI”.**

În numărul următor:

DIAVOLII PACIFICULUI.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro